

Midnattsropet

Maranata • Du vår Herre kom!

Nr 8 1977 • Årg. 17 • Pris kr 2:50

Märkliga Herrens vägar till Norra Bantorget

Text: Mai-Christin Ögren

Som en knallgul kantarell stod det där en vacker dag. Mitt i de ökända Klarakvarteren där porrhandlarna överträffar varandra med sina utbud reste Maranataförsamlingen i Stockholm sitt nya tält. Och nu kan vi tala om att det inte bara var tältet som var nytt. Det *hände* också något nytt.

— Ja, vi börjar närma oss det bibliska idealet med enkla sammankomster där var och en har något att meddela. Och där det är omöjligt för någon att sitta passiv.

Det säger broder David Sonesson när vi samtalar om de tältmöten som under tre intensiva sommarveckor hållits på N Latins skolgård. Det är ganska förun-

derligt att se hur Gud leder enskilda individer på det mest märkliga sätt. De utländska bröder som gästade oss kom till synes av en ren slump att stöta på maranatatältet. Men vi vet bättre. Det finns en levande Gud som leder sina barn. Och som mogna frukter har människor skördats för Guds rike.

Frälst i Moskva!

Visst fick vi vara med om något nytt om vi satt med öppna hjärtan. För det var verkligen ovanliga och gudsinspirerade möten. Men inga stora namn som dragit tusentals människor. Inte heller några välsjungande körer eller braskande annonser. Men en trogen syskonskara som varenda kväll i tre veckors tid samlats för att förkunna frälsningens väg. Genom en intensiv evangelisation på

Stockholms gator har tusentals personer nåtts av budskapet: Jesus kommer. Människor stannade upp, lyssnade, frågade och undrade. En ung flicka nåddes av budskapet, följde med till tältet och överlämnade sig förbehållslöst till Herren. Och så helt plötsligt dök dom upp. Som förda av en osynlig hand kom först broder Amos Dixon, Kenya. Efter ytterligare någon dag kom John Agoh också han från Kenya. Men inte nog med det. En chilensk broder, bosatt i Sovjet, leddes också under mycket märkliga omständigheter till Gamla Bro. Han var i Sverige för att förnya sitt pass. Hotellen var fullbelagda, men han fick rådet att försöka på Maranatas Pilgrims-hem. Där fanns det plats för honom. Då visste han inte att han hamnat hos frälsta syskon. Men det dröjde inte länge förrän han förstod det. Glädjen blev för-

stås stor för honom eftersom han bara några månader tidigare blivit frälst i Moskva (1) och nu längtade efter syskongemenskap. Han var gripen till tårar då han under ett av tältmötena fick tillfälle att avlägga sitt personliga vittnesbörd. Bed för mej, värdade han när Midnattsropets medarbetare fick tillfälle att samtala med honom. Om honom och de andra utländska bröderna som Herren skickade till oss precis när dom behövdes kan ni läsa om på annan plats i tidningen.

Bed för mej!

Benådade svenska hedningar fann också vägen till maranatatältet. En ung man kom en kväll till tältet. Han nåddes av budskapet om friheten i Kristus. Samma dag hade han blivit utsläppt från ett av Stockholms fängelser efter nio månader i fångenskap.

— Jag förstår att Jesus som ni talar om är min enda räddning, sade han till ett av syskonen som samtalade med honom efter mötet. Men det verkar så allvarligt och jag måste tänka på det. Jag förstår att jag måste lämna allt om jag ska följa Jesus. Men bed för mej...

Tårögd och märkbart gripen försvann han i stadsvimlet. Visst ska vi be för honom...

Eller låt oss ta ett annat exempel. Ett rent mirakel där vi kan se Guds omsorg om den enskilda individen. En man hade beslutat sig för att ta sitt liv. Han hade sagt upp sitt arbete och sålt lägenheten. Hans liv hade slagits i spillror och han tyckte sig inte se någon som helst räddning. Allt var svart. Men samma kväll som han fattat det ödesdigra beslutet kom han förbi maranatatältet. Där ljudet sången: "Igår, idag till evig tid den samme Jesus är, han hjälper var och en som är i nöd..." och ett hopp föddes i mannens hjärta. Till slut gav han sig till känna och fick samtala med en av bröderna. Självordstankarna blev till intet...

På knä i vaktkuren

Men Gud håller sig inte inom våra uppgjorda mötesramar (tack o lov). När vi ligger i våra sängar och sover så sött händer stora saker. En natt kom en ung man till tältet. De bröder som vaktade tältet gick fram och hälsade på honom. Mannen berättade att han trodde på Gud, men frälst... nej, det var han nog inte. Han följde med bröderna in i "vaktkuren" och där läste de bibeln tillsammans. Till slut blev mannen övertygad, böjde knä och fick böja sig för Guds helige Ande. "Det var som en varm ström gick genom kroppen och

forts sid 14.

Gäster från Sovjet och Kenya överraskade på Norra Latin

— Tack för all er omtanke. Jag hoppas Gud snart ska leda mej tillbaka till er.

John Agoh, från Kenya gästade Maranataförsamlingen i Stockholm några dagar under tältmötesserien. Tillsammans med sin kamrat Amos Dixon, också han från Kenya, fick de ta del av tältmötena på N Latins skolgård.

Broder Romo från Chile, bosatt i Sovjet, dök också helt plötsligt upp på Gamla Bro. Kan ni se Guds hand...

□ □ □

Bröderna från Kenya kom till Sverige nästan samtidigt. John Agoh går på bibelskola i England, men kände Guds direkta kallelse att resa till Sverige. Amos Dixon studerar och arbetar vid en mission i Amerika. Förra året började han bedja att Gud skulle visa honom vart han skulle resa. Vid denna mission reser nämligen arbetarna ut vissa perioder helt i tro på att Herren ska förse och leda. Flera personer avrådde honom från att resa till Sverige (där är det inte som i Amerika att man får pengar här och där, menade man). Men Amos visste att han skulle resa. Herren försåg med både biljett och en summa pengar och resan blev ett faktum.

— Vi kom hit för att tala om att Jesus kommer snart, förklarade de.

Men lika hastigt som de kom försvann de också.

□ □ □

Den chilenska brodern Romo kom till Sverige för att förnya sitt pass. Hotellen i Stockholm var fullbelagda, men någon gav honom rådet att försöka på Gamla Bros Pilgrimshem.

— Jag blev så glad när jag förstod att det var frälsta människor jag bodde hos, berättade han för Midnattsropet. Nu

måste ni bedja för mej. Jag ska tillbaka till Sovjet. Bed att Herren leder mej. Vägen är så mal, men jag vill vandra på den. Gud sökte mej på det mest personliga sätt och nu är jag bunden vid honom så länge jag lever. Broder Romo blev frälst den 1:a mars i år. Men Gud hade talat till honom under flera år. Det började med att han hittade en evangelisk bok på gatan. Han tänkte sparka till den, men fick en plötslig ingivelse att böja sig ner och ta upp den.

— När jag hade läst boken förstod jag att jag var en syndare. I slutet av boken uppmanades jag att läsa bibeln. Det gjorde jag och jag började också gå på evangeliska möten. Där talade Gud till mitt hjärta, men jag levde i synd och satan gjorde allt för att hindra mej att komma till Jesus.

— Jag bad till Gud, fast jag inte var frälst. "Ta mej bort ifrån Chile" bad jag. Då trodde jag mej kunna fly bort ifrån synden som jag levde i. Jag fick bönesvar. Dagen efter kom ett telegram från en kamrat i Sovjet. Han bad mej komma. I Sovjet hamnade jag så småningom i en baptistkyrka. Där kapitulerade jag äntligen och överlämnade mej åt Jesus.

□ □ □

Broder Romo blir rörd till tårar när han vittnar om sin frälsning. Han håller hårt om sin nötta bibel. Och vi som lyssnar grips av den enkle broderns underbara vittnesbörd. Frälst, döpt och andedöpt i Moskva... vi kan se Guds dråpliga gärningar. Många av oss kommer osökt att tänka på de bröder som blev frälsta på Gamla Bro för ett tag sedan och som numera bor i Moskva, frälsta och brinnande. Inte kan vi tvivla på att vi har samma Gud som Paulus, Petrus och de andra bröderna hade på Apostlagärningarnas tid.

— Tänk om jag fick komma tillbaka till er, sade Romo när han kramade om sina svenska bröder till avsked. Och sedan försvann han. På fötterna hade han ett par svenska träskor, köpta i Broshopen.

Mission eller kulturimperialism

Av Mats Jansson

Det är väldigt populärt i vissa politiska kretsar i våra dagar att jämställa mission med västerländsk "kulturimperialism", "kulturmord" och "folkmord". T.o.m. i en av de broschyrer som tillhandahölls vid en missionskonferens i Filadelfiakyrkan i Örebro i februari, fördes just sådana tankegångar fram — oemot-sagda. För att påtvinga andra det man själv "tror är rätt" klampar man i jungfruliga områden, sprider de vitas sjukdomar bland "de lyckliga vildarna, utrotar hela indianstammar och bereder väg för västerländska kapitalintressen att utnyttja och exploatera. Så heter det.

Och för att försvara sig pekar de kristna på sina sjukhus, sina utbildningsanstalter, sitt u-landsbistånd, sina uppoffrande hjälparbetare osv. Man räddar sig hjälpligt från sitt "missionskomplex" genom att använda termen "u-landshjälp" eller också behåller man ordet "mission" men ger det ett helt nytt innehåll. I våra dagar har jag t.o.m. hört ofrälsta människor drömma om att bli "missionärer" — driven av idealitet klafsa ut i regnskogarna med tropikhjälmen på huvudet och medicinväskan i handen. Inte Bibeln — medicinväskan!

□ Utblottade

När man hör Arne Imsen tala om apostolisk mission, börjar plötsligt hela den här "missionsproblematiken" klarna. Den ursprungliga, apostoliska missionen rörde sig på lägsta tänkbara nivå. Det var hungriga män, utan dubbla livklädnader, utan ränsel, skor eller stav, utan silver och guld, utan utbildning eller överlägsen kultur. De kom in i de hus, där man tog emot dem, åt det de bjöds — och i Jesu namn botade de sjuka, drev ut onda andar och förkunnade frälsning. De demonstrerade Gudsrikets makt genom kraften i Jesusnamnet och det ord de förkunnade.

Så uppfylldes det här Skriftordet: **"Han sände sitt ord och botade dem och räddade dem från graven. De må tacka HERREN för hans nåd och för hans under med människors barn; de må offra lovets offer och förtälja hans verk med jubel."** (Ps. 107:20—22) Det var ORDET som botade! Hur skulle man då kunna skilja hjälpen från evangeliet? Evangeliet självt bevisade sin kraft i undret. Talet om Jesu seger bekräftade sig självt, när demoner och sjukdomar vek för Jesusnamnet. Men i

dag är det svårt att avgöra om missions-sjukhusen är ett **bihand** till evangeliet — eller evangeliet ett bihang till missions-sjukhusen. Och de kristna har all möda i världen att försvara sig mot beskyllningen att de "påtvingar hjälpsökande en tro" och att de sätter ett accepterande av evangelium som villkor för medicinsk och social hjälp.

□ Silver och guld

"Silver och guld har jag icke, men vad jag har, det giver jag dig. I Jesu Kristi, nasaréens namn: stå upp och gå!" (Apg. 3:6). Det var den apostoliska missionen. I dag har vi silver och guld, och det ger vi. **"I Jesu Kristi namn, stig in i vår klinik och ta emot den hjälp som västerländsk utbildning och dyra kemiska preparat kan ge dig!"** Men vart tog kraften vägen?

"Vi behöver en bokhandel och ett apotek." Det möttes svenska missionärer av på en ort i Afrika i vår — förutom av en genuin längtan efter evangelium! En dylik begäran till en Paulus, en Petrus eller en Johannes hade ju varit orimlig. Men har det inte kommit in någonting mycket tragiskt, när vi kommer till de fattiga, sjuka och behövande med vår västerländska utbildning och våra pengar — i stället för med ett Ord inför vilket sjukdomar och andar måste vika i Jesu namn? Är det Guds rikets överlägsenhet och den tillkommande världens krafter vi demonstrerar — eller bara västerlandets överlägsenhet över den underutvecklade världen — och vårt eget goda hjärta?

Och här ligger förstas risken. Här kommer "kulturimperialismen" och "kulturmordet" in. Och de fattiga får ta emot hjälpen av rika människor, utbildade människor, bättre lottade människor, som kommer i jeepar och flygplan, med mediciner, instrument, resurser och organisation. **De rika kommer med de rikas kultur och de rikas Gud till fattiga människor.** Så blir det någonting snett i brödrskapet från första början, beroende på att vi har lämnat den apostoliska fattigdomen och befinner oss på en helt annan nivå än dem vi vill vinna för Gud.

Anvisade inte Jesus vägen, när han **"utblottade"** sig själv, i det han antog tjä-nare-skepnad, när han kom i människogestalt" och "ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset"? (Fil. 2:7—8)

□ Sveriges rike

I dag går utvecklingen hela tiden därhän, att SIDA och andra myndigheter bidrar allt mer till "missionens" uppbyggnadsarbete. Det är inte längre enbart Guds rike som kommer till t.ex. en afrikansk by genom sina representanter — det är Sveriges rike! Det är de svenska skattebetalarna som hjälper (mer eller mindre helhjärtat) — inte maktordet i Jesu namn! Och om en skola eller ett sjukhus får bli det synliga uttrycket för Guds rike på en ort, så kan ju "Guds rike" med ett penndrag förstatligas och ställas i en ateistisk regims tjänst. Men kraften i Jesu namn förstatligas man inte lika lätt, och "Guds ord bär inga bojor"!

Apostolisk mission måste vara att Guds ord bevisar sin egen, inneboende kraft! Att vi kommer med Guds ord, inte med kultur eller tekniska resurser. Det är ju lika tragiskt som inkonsekvent att undervisa människorna om Jesu under, att sjunga "Han är likadan i dag", att predika om den blinde Bartimeus, om ankans son i Nain, om de tio spetälska osv., osv. — men i sitt eget praktiska handlande inte ha någonting av denna kraft. Det är klart att Jesus botar indirekt, genom t.ex. en läkares händer. Lä-karen kanske t.o.m. är troende och gör sin gärning i ödmjuk bön. Men det står faktiskt i Bibeln, att t.o.m. kläden som varit i beröring med Paulus' kropp botade de sjuka! (Apg. 19:11—12) Och när Petrus kom gående, lade man sjuka på gatorna för att åtminstone hans skugga skulle falla på dem, "Och alla blev botade!" (Apg. 5:15—16). Då får de otroende, hedningarna och avgudadyrkarna se en STOR Gud i aktion, undrens Gud i aktion!

"Kan vid hans mantelflik ännu du röra/så väller hälsokraften till din själ!"

Mot den sanna tron reses alltid korset!

Av Peter Ögren (bilden)

I början av 1500-talet inträffade en rad händelser i Münster. Upprättandet av "Det nya Sion" och införandet av månggifte.

De religiösa makthavarna drog nytta av detta i sin strävan efter att applicera det hatade namnet Ana-baptister på alla som hade annan åsikt än de tre stora kyrkosystemen.

Församlingar bestående av fromma, gudfruktiga och fridsamma kristna föregavs ha samma sinne som de i Münster. Kyrkan gjorde detta för att rättfärdiga att man behandlade dem som farliga och omstörtande sekter.

Genom kontrollen över litteraturen så var det möjligt för det makthavande partiet att förväxla och sammanblanda helt olika och åtskilliga grupper av människor och så förleda kommande generationer.

Många församlingar och kristna har blivit utsatta för anklagelser om enorma ogudaktigheter och villfarelser. Genom att oupphörligt och allvarligt anklaga har dessa falska anklagelser och detta falska förtal kommit att bli allmänt accepterat och trott utan några som helst frågor.

Detta skall inte vara överraskande för oss. Herren talade om sin kommande skam, sitt lidande, sin död och uppståndelse och tillade omedelbart att Hans lärjungar måste följa Honom. Han blev vanställd på alla sätt av sina fiender. Han blev falskt anklagad. Man före-

drog en rånare framför Honom. Myn-digheter tillsammans med folkhopen ropade vilt på en omedelbar korsfästelse. Hans död var bland överträdare och Hans uppståndelse blev inte trodd i världen, nej knappt av Hans egna lärjungar.

Det är väl inte att undra på att de som följer Honom får utstå detsamma.

□ Grym död

Här på 1500-talet ser vi "Kaifas och Pilatus", de religiösa och politiska makthavarna förenade för att fördöma Hans efterföljare till bespottelse, gissling och grym död. Lärda och olärda skriker mot dem. De blir 'korsfästa' mellan två överträdare, "falsk lära och ondskefullt liv" med vilka de inte har något samband än det att de blir fastnaglade emellan dem.

Man bränner deras böcker och uppfinner läror åt dem för att säkerställa deras fördömelse. Fastän gudfruktiga och vänliga blir de anklagade att vara skyldiga till ett leverne som endast existerar i deras anklagares gemena fantasi.

Detta för att mördarnas råhet och ondska skall erkännas. Man blir kallad Paulicier, Waldensare, Lollard, Anabaptist och många andra namn vars blotta omnämnande för med sig tanken på kätteri, separation och omstörtning.

Man ställs inför samma domare som Stefanus, stenad av sin dags doktorer. Men deras lära om tolerans, kärlek och medlidande för de förtryckta har blivit arvedel.

Historien lär oss att vi aldrig lär oss av historien. Bibeln lär oss att vi sällan, väldigt sällan lär oss av Bibeln.

□ Moral blir omoral

När Jesus kom så dömde de skyldiga den oskyldige till döden. Den oskyldige blev brottsling och brottslingarna blev domare.

Sann moral mötte omoral och omoralen kallade moralen omoral. Här skedde en förväxling. Detta hade med Guds-bilden att göra. En människogjord och människotolkad gudsbild medförde nya moraliska värderingar. De nya, moraliska värderingarna ledde i sin tur till en ytterligare förvanskad gudsbild. En ond cirkel.

Under århundradena har religionens institutioner och män förvanskad gudsbilden och moralen i sin omoraliska förföljelse av moralens och den sanna Gudsbildens väktare. Förvanskandet har lett till en allmän förväxling av rätt och orätt, skuld och oskuld. Jesu efterföljare har i sin oskuld dömts som förbrytare medan de skyldiga domarna har framstått som rättfärdighetens tjänare.

Hur är det i dagens situation? Vad är rätt och vad är fel? Vad är moraliskt och vad är omoraliskt? Är DU offer för en förväxling av de moraliska begreppen? Har du utan vidare godtagit traditionella seder och bruk utan att fråga efter huruvida detta verkligen kan förenas med en sann tro och efterföljelse av Jesus?

Rättsuppgörelsen i himlen

Predikan av Arne Imsen. Del I

I den text vi går ut ifrån får vi veta vem Satan är, hur han opererar och med vilka avsikter han verkar. Vi får också veta en hel del om hans verkliga situation. Att han har makt är uppenbart. Egentligen är det ingenting annat än en skenmakt, en inbillning, ty det står klart att Gud har berövat honom makten. Det är den principiella sanningen.

Men har Gud berövat honom makten, vilken makt har han då? Och hur kan han operera så hänsynslöst och fräckt? Han har ingen annan makt än som den mot honom lojala mänskligheten ger honom. Då någon bryter lojaliteten mot honom, då har han också förlorat makten i den människans liv. Och ändå så lyckas han i kraft av en inbillning bedra en hel mänsklighet. Och inte bara bedra den, han terroriserar denna mänsklighet och jagar den för att slutligen störta sig själv och hela mänskligheten i ett evigt inferno. Hans makt reduceras dock oupphörligt och vi ser hur han detroniseras och jagas från position till position. Då himmelens makter fångar honom in på högsta nivå och han är inringad och utkastad i första hand ur tronhimlen, i nästa hand ur himlarymden, då utbrister man i höjden: "Frälsningen och makten tillhör Gud".

Det är två saker vi får veta om djävulen och hans metoder i det här kapitlet. För det första förvillar han genom sin otroliga förförelsekonst hela världen. För det andra agerar han åklagare mot Guds folk. Genom sitt åklagarämbete är han utrustad med en hel del kunskap om bröderna, en mycket deprimerande och besvärande kunskap. Därför kan han uppträda som åklagare på fältet. Men Guds folk har fått ett mäktigt vapen och det är Lammets blod.

□ □ □

Inför domstolen är det två parter som mötes. Det är den åtalade och det är åklagaren. När åklagaren lägger fram fakta så är den åtalade besegrad om han inte kan bevisa att han är oskyldig. Kan inte åklagarens påståenden tillbakavisas som lögnaktiga, felaktiga eller vilseledande, då är den åtalade i åklagarens

händer som har rätt att överlämna honom till domaren. Han kommer i sin tur att utmäta det straff som vederbörande har kvalificerat sig för. Så kastas den dömda i det fängelse som är tillrett för brottslingar. Åklagaren vet sanningen om oss allesammans. Ändå finns det en sak som han inte vet, och det är kraften i Jesu blod. Fastän han är så fräck att han agerar domare är hans makt begränsad. Han har ingen annan funktion än åklagarens. Det är alltså inte han som skall döma, utan domaren.

Bredvid den åtalade sitter försvararen, himmelens förnämste. Det är Jesus. Han talar till den åtalades fördel. Denne Jesus är känd i himmelen, på jorden och i dödsriket. Han har auktoritet och myndighet. Nu kan han i rättegången inte ställa upp och säga att den åtalade är oskyldig, att han icke har gjort det som åklagaren lägger honom till last. Åkla-

garen står nämligen med lagen och säger att detta har denna människa bevisligen gjort sig skyldig till. Enligt Guds eget ord, har han kvalificerat sig för dödsstraff. Dödsstraffet betyder icke en biologisk död, men en andlig död och en evig skilsmässa från Gud. Han har kvalificerat sig för helvetet. Nästa steg är ett evigt mörker, ty om mannen frikännes i rättegången, kränker man lagen, och då är Gud själv, domaren, orättfärdig. Då kommer det han kallar för himmel icke att bli annat än helvete, eftersom döden då kommer att härska i himmelen.

□ □ □

Vad skall försvarsadvokaten göra? Han vill till varje pris ha den åtalade frikänd. Allt är sant, det är rätt vad åklagaren anför, säger han. Men helt plötsligt är själva anklagelseakten borta och åklagaren står där utan vapen. Den har försvunnit men inte på det sättet att någon smusslat undan den eller stulit den. Hela akten har i stället förlorat helt och hållet sin kraft.

I Joh. 5 läser vi att några av de lagkloke kom släpande med en kvinna till Jesus. De skulle sätta honom på prov. Jesus var okänd på mer än ett sätt. Han tog ju till och med publikaner och skökor i försvar, gästade deras hem, umgicks med de sämsta och gjorde dem till sina vänner. Det sägs att till honom kom allt vad publikaner och syndare hette för att höra honom. Och det var orsak nog för nationens religiösa renhållningsverk att komma på fötter. Överstepräster och fariseerna hade noga iakttagit det här och upptäckt att hela Jesu verksamhet höll på att utveckla sig till en fruktansvärd epedemi i nationens liv vilket kunde få ödesdigra följder för ordningen. De släpade med sig den här kvinnan. De hade bokrullen under armen, agerade som åklagarens bisittare och sade: "Denna kvinna har på bar gärning blivit beträdd med äktenskapsbrott. Här finns det inga förmildrande omständigheter. Nu säger Moses i lagen att sådana skall stenas. Vad säger du?" Detta sade de för att snärja Jesus för att de skulle få något att anklaga honom för läser vi i bibeln. Då böjde Jesus sig ned och skrev med fingret på jorden. De starka, självmedvetna, de moraliskt oförvitliga markerade distansen både till Jesus och till kvinnan.

Så utvecklades det här märkliga mötet till en offentlig rättegång. Vad var de egentligen intresserade av? Vad ville de uppnå och vad var det de eftersträvade och önskade? Vad var det Satan ville uppnå eftersom han hade en så

otrolig omsorg om lagen och de heliga skrifterna? Är det verkligen så att han älskar rättfärdigheten och älskar renheten? Eller är det bara ett utspel av hans fördärvbringande makt för att han vill fånga en människa? Han uppträder på fältet med ambitionen till renhet, rättfärdighet och helighet. Denne furste, som icke har varit någonting annat än en notorisk rebell allt sedan den dag han föll från sin höga ställning på gudaberget i de eviga höjderna, och intog den oppositionsställning som till sist renderade honom straffet att bli utkastad och nerkastad. Inte är det väl människan han ömmar om, inte är det väl Guds skapelse han tänker på? Han tänker på sin makt. Och han reducerar varenda individ till en liten bricka, till ett instrument, ett medium i det maktspelet.

□ □ □

Satan är fruktansvärd i alla sina utspel, men han är alldeles speciellt otäck då han uppträder som skriftlärd och lagklok och kräver kraftiga åtgärder emot olydnad, synd och orenhet. Men tänk att en människa kan bli så besatt av honom så att denne går hans ärenden, och uppträder som åklagarens bisittare. Han talar hans språk och för hans talan emot en annan människa. Det är den situationen vi har här. De lagkloke väntade på att höra Jesus, och de räknade med att hans uttalande skulle bli ytterligare ett vapen för att befästa deras egen ställning.

Men Jesus böjde sig ner och skrev. Allt eftersom han skrev, växte åskådarna. Det verkade som om de hade fått rätt. Han skrev ner alla synder. Det blev egentligen en fruktansvärd handskrift i sanden. Jesus reste sig upp, handskriften fanns där. Vem som helst kunde läsa den. Också kvinnan. Men så avslutade han det hela med det dräpande Guds ord som satte makt bakom männens fråga. De stod kvar, spänningen var olidlig, de krävde att Jesus skulle visa att han hade makt. Då böjde han sig åter ner emot jorden och skrev i sanden, men den här gången skrev han icke kvinnans synder. Förmodligen skrev han den här gången hennes anklagares synder. Människorna reducerades undan för undan, alltefter som det han skrev i sanden blev allt mera närgået.

Till sist visste de inte riktigt vad de skulle ta sig till, och när han åter reste sig upp, hade alla åklagare försvunnit. Då frågade Jesus kvinnan som stod kvar: "Har ingen dömt dig?" "Nej", svarade hon och Jesus sade: "Icke heller jag fördömer dig, gå och synda icke här efter."

Tänk om de här åklagarna hade stått kvar de också, och fått höra samma ord om befrielse och förlåtelse, men de gick. Åklagaren hade makt av den anledningen att han har på sin sida vår inre domstol, vårt samvete. Vårt samvete ger honom rätt och han överbevisar oss om synd.

I Kolosserbrevet nämner Paulus om åklagarens makt och resurser, och om hans möjligheter att med någon verkan anklaga. Det heter i Kol. 2:13 och följande: "Ja, också eder som voren döda genom edra synder och genom edert köttets oomskurenhet, också eder har han gjort levande med honom; ty han har förlåtit oss alla våra synder."

Åklagaren har makt att anklaga. Han har makt att släpa den anklagade inför domstolen, men det är icke åklagaren som dömer. Det är icke ens vårt samvete som dömer, det är Gud som dömer. Gud är större än vårt samvete.

En del vill säga så här: Har vi då rätt att synda? Frågan är horribel. Det är väl ingen som har något behov av att åter igen ställas inför domstolen. Har man gått därifrån fri, då vill man ju inte tillbaka dit igen.

□ □ □

Då kommer följdfrågan: Vilka möjligheter har vi då att bli bevarade i frihet? Jo, samma möjligheter som att bli befriade från den skuld som belastar oss. Det är hela tiden frågan om vilka möjligheter Satan har att få dig och mig fällda, och vilka möjligheter det finns för vår frälsning. Håller då frälsningen, så man kan säga att vi är frikända på fullt rättslig grund?

"Ty den sonen gör fri, han är verkligen fri", heter det i vår bibel. I grundtexten står det: "Ty den Sonen gör fri, han är **rättsligen** fri". Det är fri på rättslig grund.

I Rom. 8 ställer Paulus en del frågor som det är synnerligen viktigt att vi kan besvara var och en högst personligt. Ifrån 31:a versen ställer han frågorna: "Vad skola vi säga härom? Är Gud för oss, vem kan då vara emot oss?" Är det sant att Gud objektivt, helt objektivt har fällt en dom som t.o.m. Satan måste respektera? Har Gud fällt en sådan dom om oss så att det är hållbart, vattentätt inför en prövning i högsta domstolen? Eller har Gud av medlidande bestämt sig för att gå över och ställa sig på människans sida och rädda henne mot hennes överlägsna motståndare? Är det baserat uteslutande på barmhärtighet eller är det också baserat på rättfärdighet?

forts. nästa nr.

Irene Dahlberg leder en lektion i sång och mu.

Pilgrimssk på samma

mycket lek — m

I Malmköping har Pilgrimsskolan börjat med sommarskola. Just nu är ett trettio-tal elever här. De började komma redan den tionde juni, dagen efter skolavslutningen på hemorten.

Vi var litet bävande inför uppgiften att lägga upp schema för sommaren. Hit kom ungdomarna, skoltrötta och med blandade känslor.

— Vi vill ha sommarlov nu. Ska vi vara tvungna ha lektioner på **sommarren**? Första veckan var det underbart sommarväder och värmebölja. Det blev bad och friluftsliv dagarna i ända, förutom morgon- och aftonböner. Men vi märkte ganska snart att ungdomarna blev splittrade av att vara alltför mycket utan ledning. De hade ju trots allt kommit till Pilgrimsskolan med förväntan att få bibelundervisning och hjälp i andliga frågor. Och de som ännu inte gått något år i grundskolan, ville börja lära sig läsa.

Så började schemat växa fram. Väckning 7.30, morgonbön 8.00, frukost 8.30 och varje dag 9.00 en lektion i **bi-belkuns-kap**. Undervisningen sker i två grupper: skiljolinjen vid 10 år. Sedan sjunger vi en timme, och så kommer ett

1:a-klasserna efter en lektion i bibelkunskap med lärarinnan Birgitta Benitez och sönerna Jan-Erik, Peter samt Nanno, Andreas, Johan, Malin och Fredrik.

Från lärar- och föräldrardagen som inledde Pilgrimsskolan.

la
ov

ket allvar

ämne om mission och evangelisation. Det innebär allt ifrån att lära sig göra handaffischer, spela in på band, läsa väckelsehistoria och få höra berättas från olika missionsländer. Efter middagen klockan 12.00, är det grupparbete av olika slag. En grupp har dagligen evangelisation. Andra grupper skapande arbete — slöjd, bakning, teckning m.m. En grupp svarar dagligen för disk och städning.

Det har varit en fröjd att se hur ungdomarna villigt intagit bestämda platser i skolsal och vid matbord, reser sig och hälsar, ber bordsbön, väntar på varandra vid bordet och sedan i korus tackar Gud för maten.

Under midsommarhelgen reste vi ett tält och människor från när och fjärran kom till midsommarkonferens — en konferens med Pilgrimsskolan i centrum. Arne Imsen tog speciellt upp **bönen** — hur angeläget det är att i olika situationer bedja. Jesus lärde oss bedja "Giv oss i dag vårt dagliga bröd", och "bedjen skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd", och dessutom "Bedjen att eder flykt icke må bli på

sabbaten" — när nöd och svåra tider kommer, ska vi inte förlora gemenskapen med Gud.

Söndagen hade vi en speciell samling för föräldrar och lärare, där vi informerade litet om sommarskolan, och beslutade om att inbjuda till en arbetskonferens för Pilgrimsskolan 6—10 juli. En kommitté, bestående av Östen Dahlberg, Peter Ögren, Britt Wallgren, Ulla Näsholm, Ingegerd Fredriksson, Christina Imsen och Christina Nilsson fick i uppgift att tillsammans med Pilgrimsskolans styrelse inbjuda föräldrar och intresserade till denna konferens, samt leta fram ur lagstiftning och övrig litteratur för Pilgrimsskolan aktuell information. Det gäller att denna konferens kommer fram till och skriftligt utformar den ideologi vi önskar Pilgrimsskolan skall företräda, som sedan lärarna får rätta sig efter. Varje förälder som denna höst vill sända sitt barn till Pilgrimsskolan, måste räkna med många frågor från skolmyndigheterna i sin hemkommun. Det gäller då att var och en är beredd att klart motivera sitt ställningstagande.

Vi ska även bilda **Pilgrimsskolans föräldra- och intresseförening** i samband med denna arbetskonferens. Eftersom vi arbetar utan subventioner, måste vi naturligtvis hjälpas åt och med skolavgifter och andra konstruktiva lös-

ningar finansiera skolan. **6—10 juli** är det alltså samling i Malmköping för alla som är intresserade av Pilgrimsskolan. Välkommen!

Vi har servering på området, en kiosk, Pilgrimshem och Pilgrimsboden. Varje dag är en grupp ute och säljer pepparkakor. All behållning av dessa aktiviteter går till Pilgrimsskolan. Och vid middagen varje dag samlas ett matoffer in. Det kommer många offerpåsar med små, små pengar i varje. Men sällan har man upplevt en sådan välsignelse över varje öre som just dessa matoffer!

Pilgrimsskolan betyder en ny epok. Storfamiljerna har varit bas och förutsättning för det steg vi nu tagit. Men den fostran i ny livsstil som under den tid vi bodde i storfamiljer var något man kunde ta litet halvhjärtat, har plötsligt blivit blodigt allvar. Vi kan inte dra oss tillbaka från detta. Har vi tagit barnen från samhällets grundskola för att så klart markera att vi vill fostra dem i en radikalt annorlunda anda, då kan vi inte sedan göra ett återtåg. Våra barn blir märkta för livet av detta ställningstagande. Då gäller det för oss att hålla ut och även i fortsättningen stå för detta. Jag tror att Pilgrimsskolan är en livsnödvändighet för mig och för hela maranatafolket. Den tvingar oss att ytterligare markera distansen till världen — **PRIS SKE GUD!**

Spaine-Young rapporterar från Sverigeresan

På alla dina vägar må du akta på honom, så skall han göra dina stigar jämna. Ords. 3:6.

Min yngre bror Solomon Young reste till Europa i april månad 1974 för att studera vidare. Under vårt sista samtal sade jag till min bror, att min största önskan var att han skulle få kontakt med någon uppriktig religiös organisation med vilken vi skulle kunna ta kontakt. Jag bad honom dessutom att observera att många samfund här i Sierra Leone huvudsakligen har samarbete med England, Italien och Amerika, så jag

påminde min bror att jag föredrog samarbete med något annat land.

När min bror kom till Europa blev inget som han hade tänkt sig, men i februari 1976 fick jag veta att en vän rekommenderat honom en svensk grupp. Min bror skrev till denna grupp och fick svar. Detta nämnde han i sitt brev till mig. Han hade dessutom blivit inbjuden till deras påskkonferens, och min bror lovade att komma. När Solomon kom tillbaka till Sierra Leone informerade han mig om de intryck som han hade fått, och om de samtal han hade haft.

Den 9 juli 1976 fick jag ett brev från Sverige, en inbjudan till en konferens som Solomon inte kunde komma till: men det var inte möjligt för mig att komma heller. I november fick jag åter en inbjudan, till vilken jag på nytt var tvungen att tacka nej till. Jag förstod att Gud inte hade befast mitt besök till Sverige, så allting var så ovisst.

Den 24 mars 1977, mottog jag pengar från Maranataförsamlingen genom Barclays Bank, Sierra Leone, för betalningen av resan till Sverige. Det var verkligen underbart. Ja, Gud har förunderliga vägar. Det var mycket jag fick att tänka på, på en gång, informera mina släktingar, skaffa mig visum, ta avsked av min familj i Makeni och förbereda mig själv för resan. Men som jag skrev i början . . . "På alla dina vägar må du akta på honom, så skall han göra dina stigar jämna." Ords. 3:6.

Gud hjälpte mig verkligen och alla förberelser genomfördes utan svårigheter.

Den 1 april reste jag till Sverige, via London. Min bror mötte mig vid Gatwiche flygplats och därifrån reste vi till London. Vi samtalade lite om Maranatafolket i Sverige.

Jag skulle resa vidare till Stockholm den 3 april men p.g.a. strejken vid flygplatsen, Heathrow Airport, fick jag resa den 4 april med SAS, genom Köpenhamn till Stockholm. Jag anlände kl. 5 och ringde omedelbart till Gamla Bro, där bröderna och systrarna befann sig. Några minuter senare mötte Gunno Andersson mig. Han är verkligen ung och mycket lugn. Vi åkte direkt till Gamla Brogatan 27, där jag fick rum 305 på hotellet. Olyckligtvis var pastor Arne Imsen, församlingens föreståndare, bortrest just då. Han kom tillbaka den 5 april, då jag fick lära känna honom. Han är verkligen en naturlig människa, fylld med nåd och sympati. Jag skulle vilja kalla honom talare, och under hans predikan kan man se att den Helige Ande rör vid honom.

Nästa dag besökte vi Blommenhof, där skolorna samlats till påsklovsvecka. Där var också föräldrar som hjälpte till att se efter barnen. De var alla glada att möta mig och jag berättade för dem om mitt hem och om mig själv. Jag lärde dem den här kören: "Låt oss strida trons goda strid/3 ggr I Hans dyra namn, skall vi seger få".

Jag fick skjuts tillbaka till Stockholm av broder David. Jag fattade intresse för honom och hans längtan att tjäna Jesus.

Detta var min tredje resa till Europa men det var första gången jag såg snö falla. Jag uppskattade att få se snön, trots att jag blev trött av luften och atmosfären, när jag kom in i landet.

Sedan deltog jag i påskonferensen, som var underbar. Förutom andliga erfarenheter som jag mottog, fick jag också lyssna till samtal om ekonomi och planer för framtiden. Det var en spännande tid för mig: att möta nya människor, tala med dem och svara på deras frågor.

Strax efter påskonferensen reste jag runt och besökte olika Maranatagrupper i landet: Nässjö, Örebro, Lindesberg, Göteborg, Lidköping och Västerås.

Jag besökte Maranataförsamlingen under den tid de beslutade starta sin egen skola, Pilgrimsskolan. Jag blev tillfrågad om vad vi tyckte om att starta en skola hemma i Sierra Leone. Jag svarade dem att det var något vi har tänkt på men eftersom det finns många sidor att betrakta, som vi kanske inte skulle klara av, har vi beslutat att uppskjuta det. Jag tog exempel som att köpa mark, bygga hus, få bifall av förvaltningen i tid. Under mina besök till de olika städerna i Sverige, togs offer upp till detta arbete i Sierra Leone. Gud välsigne dem alla! Detta kommer att användas till att köpa mark. Stora behov finns fortfarande när det gäller pengar till att bygga skolan och dessutom vårt församlings-

hus. Vi är säkra på, att Gud som har påbörjat detta verk, inom detta område, kommer att fortsätta att verka med sin undergörande kraft och förse sitt eget verk med de medel som krävs. — Amen.

Jag skulle inte göra rättvisa åt denna artikel om jag inte nämnde namn som Hans, Carl-Georg, Antonio, Robin, Fred och inte att förglomma min översättare Peter som körde mig till de flesta platserna tillsammans med sin familj. Margot, Moussa, Per-Arne Imsen, Andersson, journalisten, och alla de som hjälper till på Gamla Bro.

Jag kommer aldrig att glömma mitt besök hos Maranataförsamlingen i Sverige. Inte heller kommer jag att glömma avskedsstunden den 25 april, de sista få minuterna på Arlanda flygplats. Då vi tog farväl — för att mötas igen hoppas jag.

Halleluja!

Välkommen

till

Malmköping

Bli kommissionär!

*Tag hem 5- 15 eller 50
exemplar var 3:e vecka*

Betala när inbetalningskortet kommer.
Oförändrat pris 1977

Jag prenumererar på Midnattsropet och betalar när inbetalningskortet kommer
☐ kvartal 12:—
☐ halvår 23:—
☐ helår 45:—

☐ Är ny prenumerant

☐ Ja, jag vill bli kommissionär
Jag tar ex av Midnattsropet t.v.

Efternamn Förnamn

c/o

Gata, Box, Postlåda etc.

Post-nr

Postanstalt

Prenumerationspriset är:

Helår 45:—, halvår 23:—, kvartal 12:—. Lösnummer 2:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset det samma som i Sverige. Gåvor till tidnings- och traktatmissionen mottages med tack-samhet.
Postgiro 57 16 20-4.

Sänd in kupongen till Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm 1. Eller ring 08/23 52 30. Tala med Viveca Jillker eller Britt Viklund.

V Ä L K O M M E N

TÄLTPREMIÄR I KOPPARBERG

Rapport
Östen Dahlberg

Det finns ingenting så kostligt i ett eljest förtorkat samhälle som en levande församling av människor som tror på Gud. Det finns intet så underbart och uppfriskande för själen som att få höra Guds evangelium. Dessa eviga bud och gudomliga löften som lyfter oss upp ur dammet. Upp från de jordkrypande skalbaggnas och trädklätrande apornas nivå och ställer människan på ett gudomligt plan med evighetens rymd över sitt huvud — som kallar människor ut från träsket och upp mot höjderna.

Men inte alla tyckte så. Falskspeleri och marknadsgyckel passar bättre på offentliga platser, tycker många. Därför hade vi "gropen" när vi sökte plats för tältmöten i Kopparberg. Men genom Bertils resoluta ingrepp i diskussionen blev det klart att Maranata-tältet skulle resas tisd. 14 juni på Malmtorget. Det är verkligen en bra plats för tältmöten, en stor gräsplan mitt i samhället.

Mats från Karlstad var först på plats. Han kom över bergen på en cykel. Sedan kom evangelister från många håll — Tage, Sven-Åke, Per-Arne med vänner från Örebro och så vännerna från närbelägna Storå. Axel R. Olsson, nyss

hemkommen från lasarettet, predikade på fredagskvällen med stor kraft och frimodighet. Till avslutningsmötena på söndagen anlände Arne Imsen och en grupp ungdomar från Malmköping. Det blev en kort mötesserie med alltigenom starka och levande möten. Söndagskvällens möte blev för många en upplevelse som sent skall glömmas. En äldre dam yttrade: "En sådan väckelsepredikan har

jag aldrig hört sen jag var barn. Jag hade alldeles glömt bort vad ett väckelsemöte egentligen är." En annan protesterade när tältet skulle rivas. "Inte kan ni sluta nu." Tyvärr. Men vi ser fram mot nya tillfällen — och vi hoppas på Honom som kan krossa järnbommar och kopparportar.

Stenad

PILGRIMSHEM

**Laxbrogat. 13
KOPPARBERG**

Vid resa i Bergslagen övernatta i hemmiljö.

Tel. 0580/122 69

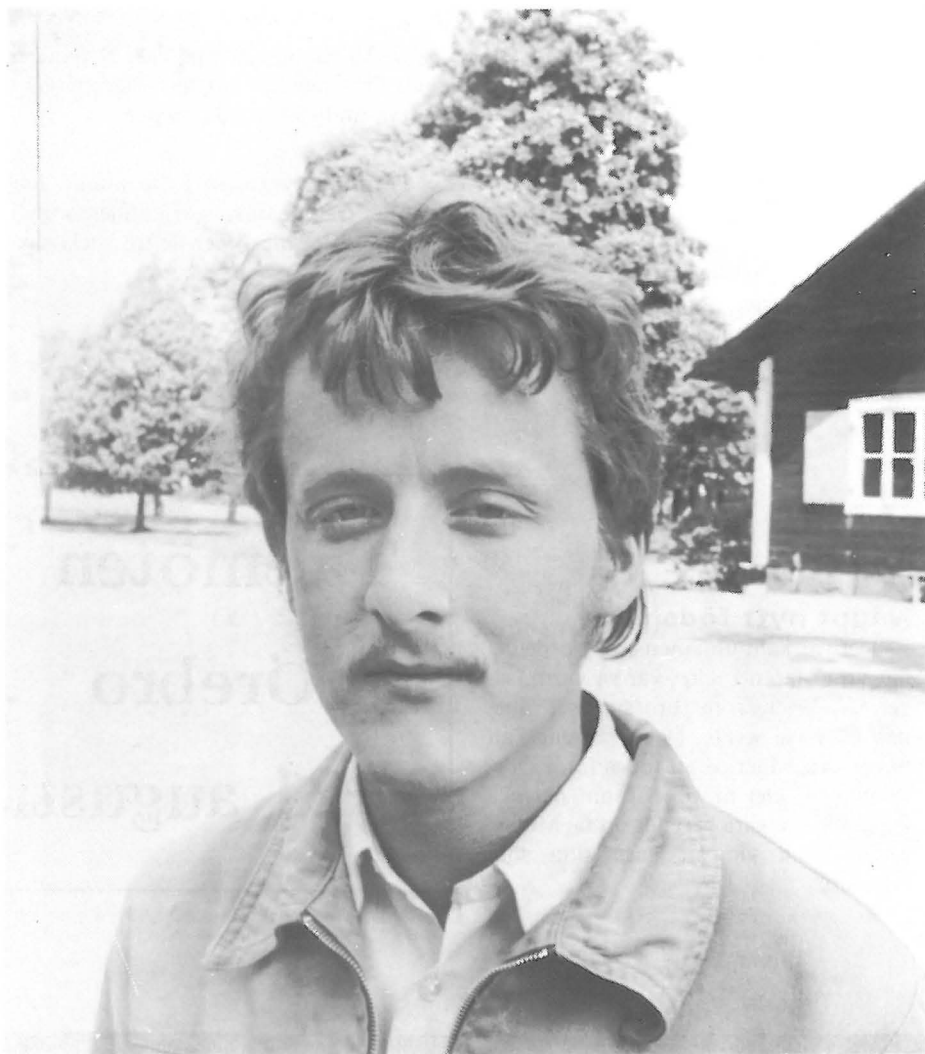
Jag mötte en evangelist på Centralen

Av Karl Inge Eriksson

För några månader sedan fick jag möta Jesus som min personlige frälsare, det blev vändpunkten från mörker till ljus. Jag har under lång tid missbrukat alkohol och tabletter, men när jag sa ja till Jesus blev jag löst i ett enda ögonblick. Ära vare Jesus! Jag tycker det är så fantastiskt hur Han leder allt till det bästa.

Jag bodde i värmland före innan jag var frälst, men så fick jag för mig att jag skulle åka till Stockholm och ha kul några dagar så jag tog tåget upp. Men när jag kom in på centralen i Stockholm så träffade jag en broder från Maranata som inbjöd mig till väckelsemöte på kvällen men jag följde inte med då. Dagen därpå så träffade jag samma person och jag fick samma erbjudan då att följa med till Gamla Bro för det var väckelsemöte den kvällen också, jag tänkte: Jag kan väl följa med. Jag upplevde under mötet att Jesus talade direkt till mig och jag visste att nu måste jag välja Jesus eller världen, det var många makter som kämpade just i avgörandet men ära vare hans dyrbara namn, jag fick lämna allt till Jesus. Jag bor nu tillsammans med syskonen på Blommenhof, jag känner att jag hör hemma där. Jag är övertygad om att Jesus kommer snart och det gäller att vara redo. Det är kamp många gånger men det finns ingen prövning som är så svår att vi inte klarar av den, Jesus är trofast om vi lämnar allt i hans händer.

Ps: 91:11.

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen. Prenumerationspriset är: Helår 45:-, Halvår 23:-, Kvartal 12:-, Lösnummer 2:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSBODEN
PILGRIMSHEM, gästrum
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .
Tel. 08/21 55 87
(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1977.

jag fick uppleva en sådan förunderlig frid", berättade han senare. Kan ni gissa om det blev jubel och glädje i vaktkuren den natten...?

Flera av syskonen i församlingen upplever att något nytt håller på att hända. Och tältmötena bekräftar verkligen detta. Där fanns inte tillstymmelse till uppgjort program. Vi fick ALLA känna att det är på OSS det beror. Gunno Andersson, som för det mesta höll i trädarna under tältkampanjen uppmanade och uppmuntrade mötesbesökarna att öppna sig för Herren, att vittna, sjunga eller leda oss i bön och tillbedjan. Och visst kommer det loss, även om det till en början är litet trevande. För tyvärr är ju de flesta av oss vana att sitta som passiva åskådare... långt ifrån bibelns uppmaning: "När ni kommer tillsammans har var och en något att meddela..."

Något nytt föds

— Det var kallt ute, men vad gjorde det när atmosfären i tältet var så varm, säger Siri Wickström som syntes i tältet nästan varje kväll. Det är tydligt att något nytt håller på att födas fram i församlingen. Det är precis som det ska vara, alla ska vara beredda att ta. Men vi är så vana vid att bara sitta som åskådare.

— Och tänk vad underbart med alla dessa nya ansikten varje kväll. Jag tror att människorna som kom fängslades av enkelheten. Allt som sagts och allt som sjungits har kommit ur uppriktiga hjärtan. Det märker ofrälsta. Och tack gode Gud för de själar som kommit till tro.

Fred Örtegren tycker sig också ana något nytt. Kraft i både sång och vittnesbörd. Ingen mänsklig kraft, men en gudomlig.

— Vi har ju hörts på hela N Bantorget. Och jag har upplevt Herren vara närvarande i varenda möte.

Förutom syskonen i Stockholm har vänner från de olika storfamiljerna ute i landet hjälpt till under de tre veckorna.

Tältmöten i Örebro 6–21 augusti

Har Du funnit den källan?

1. *Är din hjärtedörr tecknad med
Lammets blod,
Att det onda ej hinser ditt bo?
Är du döpt med den helige
Ande god,
Har du funnit i Jesus din ro?*

KÖR:

- Det nya förbundets blod,
Talar bättre än Abels blod.
Det talar om nåd och försoning.
Det talar om allmaktens konung.
Om Golgata frälsningsflod,
Som kan göra syndaren god.*
2. *Är du frälst och rentvagen i
Lammets blod,
Som på Golgata kors för dig
rann?
Där din Frälsare sargad och
slagen dog,
Att dig lösa från bojor och band.*
3. *Har du gått över Jordan till
Kanaans land,
Genom nedsänkning döpt till
hans död?
Har du uppstått med Kristus i
ljus och glans?
Har han blivit ditt säkraste stöd?*
4. *Har du funnit den källan med
livets flod,
Som från Golgata fritt flödar
fram?
Är din hjärtedörr tecknad med
Lammets blod,
Går du ledd av Guds mäktiga
hand?*

av Ruth Åsebäck

Vill du hjälpa till och stödja Pilgrimsskolan?

Undrar du hur det ska gå till? Här får du höra: Samla in överflödsprylar och -kläder. Både i dina egna rum och garderober, och från grannar. Ring sedan till oss, så kan vi ordna med hämtning. Har du lakan? Potatis? Kött? Välkommen med din insats!

Sången från MALMAHED

MRL 2112 stereo (LP-skiva)
KB 112 stereo (kassett)

Sida A

- 1 Har du mod
att följa Jesus
- 2 Den glädje
som världen giver
- 3 Hans kärlek är gränslös
- 4 Vilken nåd så stor och rik
- 5 O, hur stort
att Jesus fann mig

Sida B

- 1 Där rosor aldrig dör
- 2 Helig, Helig
är änglaskarans sång
- 3 Du kan hälsa få
i Jesus, käre vän
- 4 Gyllene morgon
- 5 Det finns ett hjärta

ARNE IMSEN sjunger med församlingen (2)

MRL 2111 stereo (LP-skiva)
KB III stereo (kassettband)

Sida A

- 1 Medan kärleken från
korset
- 2 Väntan snart är slut
- 3 Min själ den väntar
- 4 Välj nu välj Jesus
- 5 Har hjärtat frid med Gud

Sida B

- 1 Anden har sänt oss bud
- 2 Hör det rop som ljuder
- 3 Hör den röst som dig
kallar
- 4 Då förlät du mig/
Under ditt blod
- 5 Det var av nåde
- 6 Kristus lever

En live-inspelning från Maranataförsamlingarnas sommarkonferens i Malmköping.

Sänd mig mot postförskott

... st LP-skiva/or ... st kassett/er "Och jag skall stämma in i sången" à 34:—
... st LP-skiva/or ... st kassett/er "Anden har sänt oss bud" à 34:—

Namn:

Bostad:

Postnr: Postadr:

Tel: /

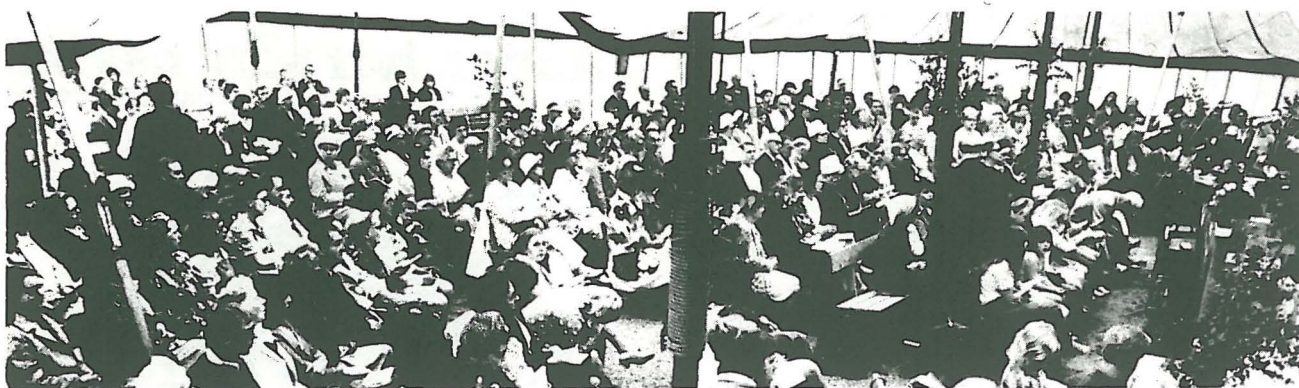
Orderadress: KLARA TONER, Box 344, 101 24 Stockholm, Tel. 08/23 52 30

MALMKÖPING 77

16-24 JULI ●

Samling i nya tältet
på Malmahed

För 10:e sommaren i följd möts vi igen ● Stor jubileumshögtid!

- Dagliga samlingar

● Vittnen från fyra världsdelar

● I focus: mission i arabvärlden, Latinamerika och Västafrika

● Radiomissionen

● Storfamiljerna ställer ut
- PILGRIMSSKOLAN

● Sommarläger hela juni, juli, o augusti. Barn- och föräldraskola. Speciell konferens för äldre vänner v 34

● Bibelstudium i aktuella ämnen
- PILGRIMSHEM

● Förlägg hela familjens semester till Malmköping!

● Två baracker och stor matsal till förfogande.

● Möjligheter till bad och camping i sommarfager sörm-landsnatur.

Välkommen till Ordets och bordets högtid. Inga fasta kostavgifter för konferensdeltagarna. Vi delar allt gemensamt – som i urkristen tid.

Utomordentliga bispisningslokaler. Inkvartering i logement eller enskilda privattrum. Sänd anmälan till MALMKÖPINGSVECKANS KANSLI, Box 344, 101 24 STOCKHOLM 1. Tel. 08/23 52 30.

OBS!
MIDSOMMAR
KONFERENS
22-26 juni

Onsdag 19.30
Torsdag
Mids.afton 15 o 19
Mids.dagen 11 o 19
Söndag

HÄR KAN DU ANMÄLA DIG!

Gör ett kryss i aktuell ruta!

- ☐ Jag önskar deltaga hela tiden
- ☐ Jag deltagar följande datum

☐ Jag färdas i bil

- ☐ Jag färdas med tåg
- ☐ Jag önskar privattrum
- ☐ Jag önskar bo i logement
- ☐ Jag bor i medfört tält
- ☐ Jag bor i campingvagn
- ☐ Jag önskar äta alla måltider

Namn _____

Adress _____

Postnr/postadress _____

Tel _____ / _____

AVSER

personer

Se brudgummen kommer – Gån ut och möten honom!